

РЕШЕНИЕ

№ 41231

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10920** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО“ АД, чрез адв. В., срещу Решение № 3235/25.08.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 106 - ^{ти} състав, постановено по НАХД № 507/2025 г., с което е изменено наказателно постановление № 792158-F779021/15.10.2024 г., издадено от Р. П. С. – изпълнителен директор на Национална агенция по приходите, с което на основание чл. 118 от Закона за хазарта на касатора е наложена „имуществена санкция“ в размер на 4 500,00 /четири хиляди и петстотин/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 10а, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 3 ЗХ, като е намален размера на „имуществената санкция“ на 3 000,00 /три хиляди/ лева.

С касационната жалба се иска отмяна на атакуваното решение, като се сочи че същото е неправилно, незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че съдът е установил, че в съдържанието на АУАН липсват датата и мястото на извършване на нарушението, които са сред задължителните реквизити за съставянето им, но неправилно е възприел, че са спазени императивните процесуални правила. Соочи, че липсата на дата на извършване на нарушението представлява нарушение на процесуалните правила, което несъмнено е съществено - от категорията накърняващи правото на защита на наказаното лице. Пзовава се на Резолюция за прекратяване на административнонаказателна преписка № 798989 - F782488 от 26.11.2024 г. Твърди, че първоинстанционният съд не е мотивирал своето решение като не е обсъдил в цялост представените по делото доказателства, което е довело до

постановяването на необоснован акт. Пзовава се на разпоредбата на чл.10а, ал.3 от Закона за хазарта, в която е предвидена лихва за забава, въз основа на което счита, че разпоредбата на чл.118 от ЗХ е неприложима. Релевират се доводи, че от дружеството има подадено възражение на 26.07.2024 г. по съставения АУАН, към което е приложено платежно нареждане от 11.07.2024 г. за заплатената лихва за забава, като изрично е посочено, че със заплащането на дължима лихва, дружеството е понесло отговорността за забавеното изпълнение. Счита, че наказващият орган в нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН не е преценил и не е обсъдил мотивирано по същество всички възражения по АУАН преди да се произнесе по преписката. Сочи, че неоснователно съдът е възприел изложените от АНО наказателни постановления, като основание за завишен над минималния размер на санкцията 3000 лева при установен минимален от законодателя размер 1000 лева. Твърди, че в НП изрично е записано, че „Нарушението е извършено за първи път“, поради което санкцията следва да е към минимума. Оспорват се изводите на Съда за прилагане на института на маловажния случай, като се счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна решението на СРС.

В съдебно заседание, касаторът чрез адв. В. поддържа изцяло касационната жалба, като иска от съда да уважи същата и постанови отмяна на решението на СРС, респ. отмяна на НП. Претендира разноски, като представя списък и договор за правна помощ и съдействие.

Ответникът по касационната жалба - ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, редовно призован, чрез юрк. Й., оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана. Моли да бъде потвърдено решението на СРС като правилно и законосъобразно. Счита, че не е допуснато съществено процесуално нарушение при липсата на дата и място на извършване на нарушението. Счита, че не са налице основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за адвокатския хонорар с искане съда да приложи решението на СЕС от 2024 г. и да определи хонорар в определен минимум.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който излага съображения за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, II касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Въз основа на събраните доказателства и доказателствени средства, Софийският районен съд установил следното от фактическа страна: С акт за установяване на административно нарушение № F779021/19.07.2024 г., съставен от К. Р. Д. – ст. инспектор по приходите в ЦУ на НАП и в присъствието на свидетелите Г. М. Р. и И. Й. Д. е констатирано, че жалбоподателят „Палмс Меркюр Казино“ АД, в качеството си на организатор на хазартни игри по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗХ в игрална зала „П. М.“, находяща се в [населено място], [улица], притежаващо удостоверение за издаден лиценз за организиране на хазартни игри № 000030-3138/18.03.2024 г. от изпълнителния директор на НАП, не е изпълнил задължението си да направи годишна вноска за социално отговорно поведение за 2024 г. в размер на 5 000,00 лева в срок до 31.03.2024 г. Правното задължение е изпълнено впоследствие на 11.04.2024 г., като е установено закъснение от 10 дни. В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 ЗХ, като препис е връчен

на упълномощен представител на въззивника. Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 792158-F779021/15.10.2024 г. от Р. П. С. – изпълнителен директор на НАП, с което на основание чл. 118 ЗХ, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на търговско дружество „Палмс Меркюр Казино“ АД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 4 500,00 /четири хиляди и петстотин/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 10а, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 3 ЗХ. Наказващият орган е упражнил правомощията си по чл. 53, ал. 2 ЗАНН, като изрично е фиксира обстоятелствата, че твърдяното нарушение е извършено на 02.04.2024 г. /първият последващ присъствен ден/ в [населено място], където се намира административният адрес на ЦУ на НАП, по чиято банкова сметка е следвало да се преведе паричната сума, като наред с това е преквалифицирал констатираното бездействие по чл. 10а, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 3 ЗХ.

СРС по подробно изложени мотиви е приел, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Приел е, че е налице пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика, административните органи са очертали времето, мястото, механизма на твърдяното нарушение и обстоятелства, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, с което правото на защита на въззивника е гарантирано в пълна степен. Посочил е, че в АУАН не са фиксирани изрично датата и мястото на нарушението, макар същите да са изводими от възприетите фактически положения, но тази нередовност е отстранена от наказващия орган по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, а това мотивира извод за неоснователност на релевираните възражения в жалбата. По идентичен начин е процедирано и при прецизирането на материалноправната квалификация, поради което е отхвърлил оплакванията за неспазване на чл. 52, ал. 4 ЗАНН. В конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 6-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 5-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в законоустановения 6 – месечен срок. СРС е счел, че са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на юридическата отговорност на жалбоподателя от формална страна. Поради това е приел, че АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. По подробно изложени съображения, СРС е приел и правилно приложение на санкционната норма, достигнал е и до извод за неприложимост на чл. 28 ЗАНН.

За да измени размерът на наложената санкция СРС е счел, че административнонаказващият орган необосновано е наложил санкция в размер около максимума, тъй като освен констатираното отегчаващо обстоятелство, изводимо от предходните влезли в сила НП за нарушения на ЗХ и подзаконовите актове по неговото прилагане /неоспорени от жалбоподателя/ е следвало да третира като смекчаващ факт незначителния срок на забава от 10 дни. Това от своя страна предполага индивидуализацията на санкцията при баланс на релевантните за отговорността обстоятелства, около нейния среден размер, а именно 3 000,00 лева.

Административен съд София-град, II кас. състав след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решаващите правни съображения за неоснователност на жалбата срещу НП се споделят от касационната инстанция, като препраща към същите, на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

Настоящият съдебен състав счита, че нередовността на АУАН по отношение на датата на извършване на нарушението е преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, доколкото в НП на страница 2 е посочено, че нарушението е извършено на 02.04.2024 г., който е първият ден след изтичане на законоустановения срок за заплащане на вноската по чл. 10а, ал. 1 ЗХ, предвид, че 31.03.2024 г. е неработен ден, а 01.04.2024 г. се явява първия работен. Видно от обстоятелствената част на АУАН, нарушението е описано чрез съставомерните му признаци, като е посочено, че във връзка с издаден на основание чл. 34, ал. 1 ЗХ на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО“ АД лиценз № 000030-3138/18.03.2024 г. от изпълнителния директор на НАП, дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 10а, ал. 3 от ЗХ за заплащане на годишна вноска за социално отговорно поведение за периода от 01.01.2024 г. до 31.12.2024 г., в срок до 31.03.2024 г. Същата е внесена на 11.04.2024 г. Нарушението е формално и се изразява в бездействието на дружеството да заплати дължимата вноска в срок до 31.03.2024 г., и доколкото същата е внесена със закъснение, не може да бъде споделено оплакването на касатора, че са налице съществени нарушения, засягащи правото на защита на същия и опорочаващи административнонаказателното производство. Нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, поради което несъответни на доказателствата по делото изводите на районния съд, че не е било посочено времето на извършване на нарушението.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на касатора, че в случая дружеството не би могло да бъде подведено под отговорност на основание чл. 118 ЗХ, тъй като при закъснение на заплащане на вноската по чл. 10а, ал. 1 ЗХ законодателят е предвидил да се дължи и лихва за забава. Така определената лихва за забава върху парично задължение има обезщетителна функция, тоест тя има друга цел, за разлика от наказанието при едно административно нарушение по ЗАНН, което има за цел да предупреди и превъзпита нарушителя. С други думи това са различни по вид и характер правоотношения и тъй като дружеството е заплатило вноската на 11.04.2024 г., а е следвало да стори в срок до 31.03.2024 г., е осъществило състава на описаното в НП административно нарушение и на общо основание следва да понесе административнонаказателната отговорност, предвидена в чл. 118 ЗХ.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 118 от ЗХ, „който не спази сроковете за изпълнение на задълженията си или извърши, или допусне извършването на друго нарушение на разпоредбите на този закон, извън случаите по чл. 96 – 117 от ЗХ, се наказва с глоба в размер от 500 до 2000 лв. или с имуществена санкция в размер от 1000 до 5000 лв., освен ако не подлежи на по-тежко наказание“. Текстът на цитираната по-горе разпоредба е ясен, конкретен и непротиворечив, поради което и не дава основание за тълкуване в смисъл, че „законодателят изначално е изключил от нормата на чл. 118 от ЗХ закъснението за плащане на вноска по чл. 10а, ал. 1 от ЗХ“, каквото е твърдението на дружество „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО“ АД. Ако законодателят е целял да изключи задължението за плащане на вноската по чл. 10а, ал. 1 от ЗХ от административнонаказателна отговорност е щял изрично да го посочи в санкционната разпоредба на чл. 118 от ЗХ.

Настоящият съдебен състав намира, че не са налице основанията за приложение на чл. 28 ЗАНН. Извършеното нарушение е във връзка със значими обществени отношения, охранявани от нормите на ЗХ, доколкото основната цел на приложимата в случая материалноправна норма на чл. 10а, ал. 1 от ЗХ е предотвратяване възникването на хазартна зависимост и решаване на проблемите, свързани с хазартната зависимост.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло приетото от СРС за изменение размера на

„имууществената санкция“ като същата бива намалена от 4500 лв. на 3000 лв.

Отхвърлянето на касационната жалба е основание (чл.63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ) касаторът да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 130 лв. (сто и тридесет лева).

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, II касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3235/25.08.2025г. на Софийския районен съд, НО, 106 - ти състав, постановено по НАХД № 507/2025г.

ОСЪЖДА „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО“АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителите А. Г. М. и А. А. И. да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 130 лв. (сто и тридесет лева).

Решението е окончателно.